

UZASADNIENIE

Pozwem z 16.10.2017r. (data nadania) powód A. G. wniósł o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i nakazanie nim pozwanemu (...) Sp. z o.o. w Ł. zapłatę na rzecz powoda kwoty 100300 zł wraz z odsetkami ustawowymi od 28.09.2017r. do dnia zapłaty, a także kosztów procesu, w tym zastępstwa procesowego, według norm przepisanych, a w przypadku braku przesłanek do wydania nakazu zapłaty lub skutecznego wniesienia przez pozwanego sprzeciwu, wniósł o zasądzenie na rzecz powoda od strony pozwanej w/w roszczenia zgodnie z żądaniem pozwu. Powód wyjaśnił, że dochodzi żądanej kwoty tytułem rocznego bonusu w wysokości 1,5% rocznego zysku brutto pozwanej spółki, podkreślając, że bonus ten jest premią regulaminową, która ma charakter roszczeniowy. Podał, że żądana kwota została proporcjonalnie obliczona do okresu przepracowanego przez powoda w 2017r. u pozwanego pracodawcy oraz pomniejszona o wypłacone zaliczki w wysokości 74000zł. Argumentował, że pismo z 22.03.2017r. podpisane przez prezesa zarządu pozwanej spółki określające wysokość należnego powodowi bonusu za 2017r., tj. premii regulaminowej, stanowi uznanie długu. /pozew k. 2-5/.

Sąd Okręgowy w Łodzi nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z 23.10.2017r., sygn. VIII Np 1/17, orzekł zgodnie z żądaniem pozwu /nakaz zapłaty k.740/.

Pozwany w dn. 13.11.2017r. (data nadania) złożył sprzeciw od w/w nakazu zapłaty, w którym wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. Pozwany zakwestionował, że pismo z 22.03.2017r. pochodzi od pozwanej spółki, a tym samym, że z tego treści wynikają zasady przyznawania premii powodowi, akcentując, że rzeczony pismo jest dokumentem wystawionym przez osobę trzecią (...) S.A. z siedzibą w B., Królestwo Hiszpanii, która nigdy nie reprezentowała pozwanego, a także, że nie można uznać tego pisma za sporządzone omyłkowo, gdyż podpisał je F. F. jako prezes zarządu w/w spółki, podczas gdy w zarządzie pozwanej spółki zasiada on, jako członek zarządu. Pozwany zaprzeczył, że w/w pismo stanowi uznanie długu przez pozwaną. Pozwany podał, że powód powołuje się na zasady reprezentacji pozwanej określone w aktualnym odpisie KRS, podczas, gdy w/w pismo z 22.03.2017r. nie pochodzi od pozwanej spółki. Pozwany negował twierdzenia powoda, że wypłacane powodowi bonusy były premiami regulaminowymi, akcentując, że zgodnie z § 5 oraz § 10 regulaminu wynagradzania premie miały charakter uznaniowy, a także, że tenże regulamin nie przewidywał premii regulaminowych. Zaznaczył, że treść w/w regulaminu była doskonale znana powodowi, który podpisał się pod nim 15.12.2016r. Pozwany podniósł, że strony nie ustaliły w umowie o pracę warunków wypłaty premii regulaminowej, co przesądza o uznaniowym charakterze dochodzonej premii, argumentując, że nie zaprzecza temu sposób jej obliczania, gdyż nic nie stoi na przeszkodzie by pracodawca przyznawał premię uznaniową w oparciu o zobiektywizowane kryteria, jak np. przyrost, czy wielkość przychodów. Strona pozwana zaakcentowała, że powód przyznał, że nie było stałego systemu obliczania premii oraz że nie było stałego współczynnika procentowego do wyliczenia wysokości tej premii. Pozwany zarzucił, że powód, będąc reprezentowanym przez profesjonalnego pełnomocnika, nie załączył dowodów, z których wynikałaby wysokość dochodzonego roszczenia, ani też nie zgłosił żadnych wniosków dowodowych, które tę wysokość pozwoliłyby ustalić. Z ostrożności procesowej, na wypadek uznania przez Sąd, że powodowi premia przysługiwała, pozwany podniósł, że dochodzone roszczenie jest przedwczesne, ponieważ ewentualna premia byłaby premią roczną, obliczaną na podstawie rocznego zysku przed opodatkowaniem. Podkreślił, że rok obrotowy pozwanej pokrywa się z rokiem kalendarzowym, a zatem obliczenie ewentualnej premii rocznej możliwe będzie dopiero po 31.12.2017r., tj. po zatwierdzeniu rocznego sprawozdania finansowego, co powinno nastąpić do 30.06.2018r. Konkludował, że ewentualnie wtedy roszczenie o zapłatę rzeczonyj premii stałoby się wymagalne, wobec czego roszczenie powoda, jako przedwczesne (niewymagalne) winno ulec oddaleniu. Dodatkowo pozwany podniósł, że charakter działalności gospodarczej pozwanej spółki wyklucza przyjęcie, że przychody są w każdym miesiącu zbliżone, ponieważ zależą one od pory roku a największe są wiosną i w okresie przedwakacyjnym. Z powyższego pozwany wywodził, że pierwsza połowa roku jest najbardziej dochodowa, wobec czego obliczanie premii w sposób zaproponowany przez powoda jest nieuprawnione i niesprawiedliwe. Pozwany stwierdził też, że ewentualna premia - jeśli miałaby być zasądzona

- to powinna być wyliczona na podstawie zysku za cały 2017r., a nie za okres 1.01-31.07.2017r., proporcjonalnie do miesięcy, w których powód świadczył pracę. Wskazał, że powód od 1.07.2017r. został zwolniony ze świadczenia pracy, zaś od 18 do 31.07.2017r. przebywał na zwolnieniu lekarskim, a tym samym nie przyczynił się do wypracowania przez pozwanego zysku. W konkluzji stwierdził, że ewentualna premia za 2017r. powinna uwzględniać brak świadczenia pracy przez powoda i jego absencję chorobową w lipcu 2017r. Ponadto pozwany podał, że spełnił część roszczenia powoda w zakresie kwoty 2051 zł, którą wypłacił w styczniu 2017 r. wobec czego powództwo w tym zakresie winno zostać oddalone jako bezzasadne. Konkludował, że razem z w/w kwotą powód otrzymał od pozwanej tytułem zaliczki na poczet premii za 2017r. łącznie 76051 zł (2051zł w styczniu 2017r., 20000zł za luty 2017r. w marcu 2017r., 18000zł za marzec 2017r., w kwietniu 2017r., 18000zł za kwiecień 2017r. w maju 2017r., 18000 zł za maj 2017r. w czerwcu 2017r. /sprzeciw k. 744-748/.

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał w całości dotychczasowe stanowisko w sprawie, negując zasadność podniesionych przez pozwanego zarzutów /odpowiedź na sprzeciw powoda k. 785- 789/.

Na rozprawie z dnia 26.01.2018r. strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska w sprawie /e-prot. z 26.01.2018r.: 00:01:52, 00:02:32/.

W piśmie procesowym z 20.02.2018r. pozwany pracodawca podniósł, że zyski spółki wykazują sezonowość, akcentując, że w pierwszych 6 miesiącach roku są dwukrotnie wyższe niż w następnych 6 miesiącach, a także, że w 2017r. w pierwszym półroczu spółka wypracowała 80% zysku rocznego, a tym samym roszczenia powoda nie są premią roczną ale okresową za pierwsze 7 miesięcy 2017r., wywodząc z powyższego, że zupełnie nieuzasadnionym jest sposób kalkulacji powoda, zgodnie z którym oblicza 1,5% od zysku wypracowanego przez pierwsze 7 miesięcy a nie od zysku całorocznego. Argumentował, że nawet jeśli uznać, że premia wypłacana powodowi nie miała charakteru uznaniowego, czemu pozwany konsekwentnie zaprzecza, to 1,5% bonus, o którym mowa w piśmie (...) S.A. należałoby obliczyć od 15452844,99zł, a następnie przeliczyć proporcjonalnie do okresu przepracowanego przez powoda nie uwzględniając okresów lekarskich zwolnień i zwolnienia z obowiązku świadczenia pracy /pismo pozwanej k. 810-811/.

W piśmie z 10.04.2018r. (data nadania) powód rozszerzył powództwo o kwotę 7987,64zł, wnosząc o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kwoty 108287,64zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od 100300 zł od 28.09.2017r. do dnia zapłaty, a od 7987,64zł od dnia doręczenia tego pisma pozwanej spółce do dnia zapłaty, a nadto o zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. Uzasadniając powyższe powód argumentował, że zysk brutto spółki do lipca 2017r. wyniósł 12152509,60zł a do końca 2017r. 15452844,99zł, jednocześnie oświadczając, że powód nie kwestionuje złożonych zestawień dotyczących zysków pracodawcy. Powód wywodził, że zgodnie z pismem członka zarządu pozwanej spółki z 22.03.2017r., należna powodowi premia regulaminowa stanowi 1,5% z 12152509,60zł, zatem po uwzględnieniu wypłaconych łącznie zaliczek na bonus w kwocie 74000zł powód jest uprawniony do dalszej kwoty 108287,64zł, stąd rozszerzenie powództwa o kwotę 7987,64zł. Powód negował argumentację pozwanej odnoszącą się do sezonowości jej zysków, wskazując, że sprzedawane produkty nie mają charakteru sezonowego, a załączone przez stronę pozwaną dokumenty księgowe wskazują, że poziom zysków w poszczególnych miesiącach w poprzednich latach był zbliżony. Konkludując powód wskazał, że na podstawie tych dokumentów nie można twierdzić, że istnieją bardziej i mniej dochodowe miesiące uzależnione od obiektywnych czynników jak pory roku, pogoda, święta, wakacje itp. Argumentował, że gdyby przepracował do końca 2017r. to jego premia wyniosłaby 231792,67zł, gdyby zaliczki miesięczne były regularnie płacone od marca do grudnia 2017r. to otrzymałby 180000zł, a na koniec roku pozwany musiałby mu w takiej sytuacji dopłacić 51792,67zł. Podkreślił, że o proporcjonalności premii świadczy to, że jej wysokość jest określona procentowo, dodając, że skoro premia jest zależna od wyniku finansowego pozwanej spółki, przeto powód nie może ponosić negatywnych konsekwencji związanych z tym, że z momentem odejścia z tej spółki wyniki strony pozwanej okazały się słabsze, ponieważ powinien odpowiadać tylko za wynik, na który miał wpływ realnie /pismo powoda z 10.04.2018r. k. 861-863/.

W piśmie procesowym z 9.05.2018r. pozwany podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie, wskazując, że gdyby nawet premia powoda nie miała charakteru uznaniowego to należałoby ją obliczyć od 15452844,99zł,

następnie przeliczyć proporcjonalnie do okresu przepracowanego przez powoda (bez uwzględnienia okresów zwolnień lekarskich i zwolnień ze świadczenia pracy), tj. za okres od stycznia do 30.06.2017r., co po uwzględnieniu wypłaconych powodowi kwot w łącznej wysokości 76051zł, daje kwotę 38893,05zł ($15452844,99zł \times 1,5\% = 231792,67zł$; $365dni = 635,05zł/dzień \times 181 dni (ilość od stycznia do 30.06.2017r.) = 114944,05zł - 76051zł = 38893,05zł$ /pismo pozwanego k. 867-868/.

Na rozprawie w dn. 26.06.2018r. - bezpośrednio poprzedzającej wydanie wyroku w n/n sprawie – pełnomocnik powoda poparł powództwo jak w piśmie z 10.04.2018r. zawierającym rozszerzenie powództwa oraz wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego, a także tytułem zwrotu kosztów podróży 1092,28zł, przy założeniu, że odległość wynosi 392km, natomiast pełnomocnik pozwanej spółki wniósł o oddalenie powództwa w całości podnosząc, że nie doszło skutecznie do rozszerzenia powództwa, gdyż pismo z 10.04.2018r. zostało mu bezpośrednio doręczone /e-prot. z 26.06.2018r.: 00:04:26, 01:15:18, 01:18:36/.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód - A. G. zawarł z pozwanym (...) Sp. z o.o. w Ł. umowę o pracę z dn. 1.08.2008r. na czas nieokreślony w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku dyrektora za wynagrodzeniem 16336,85zł miesięcznie. Następnie strony w drodze aneksów zwiększyły kwotę zasadniczego wynagrodzenia powoda od 1.01.2011r. do kwoty 15000zł netto, później od 1.01.2013r. zwiększono je do kwoty 26667zł brutto a następnie od 1.01.2017r. zostało to wynagrodzenie zwiększone do kwoty 28335zł brutto. Zgodnie z przedmiotową umową o pracę miejscem świadczenia pracy przez powoda na rzecz pozwanego pracodawcy był obszar całej Polski. Powód wykonując na rzecz pozwanego pracę na stanowisku dyrektora był odpowiedzialny za rozwój sieci franczyzowej pracodawcy. /umowa z 1.02.2008r. k. 9, aneksy z 3.01.2011r., z 31.12.2012r., z 1.01.2017r. k. 10-12, zeznania powoda – e-prot. z 26.01.2018r.: 00:04:27- 00:44:18 w zw. z zw. z e-prot. z 26.06.2018r.: 01:06:07, zeznania świadka A. S. e-prot. z 26.01.2018r.: 00:46:34/.

Pracodawca oprócz wskazanego w umowie o pracę wynagrodzenia zasadniczego wypłacał powodowi systematycznie miesięcznie premię zależną od wyniku sprzedażowego pozwanej spółki na terenie Polski - tzw. bonus, który był wyliczany na podstawie przyrostu przychodów ze sprzedaży netto w danym miesiącu roku kalendarzowego w stosunku do miesiąca odpowiadającego mu nazwą roku poprzedniego. Wysokość premii przyznawanej powodowi była określona procentowo i wahała się od 5% do 3% /zestawienie danych dot. miesięcznych przychodów pozwanego na terenie Polski w latach 2015-2016 k. 54- 723, listy płac i kart pracownika za styczeń 2015r. – lipiec 2017r. k. 16-51, zeznania powoda – e-prot. z 26.01.2018r.: 00:04:27- 00:44:18 w zw. z zw. z e-prot. z 26.06.2018r.: 01:06:07/

Do 2017r. powód samodzielnie obliczał należny mu bonus, następnie przekazywał informację o wyliczonej kwocie do firmy prowadzącej księgowość pozwanego i na tej podstawie pracodawca wypłacał powodowi regularnie, każdego miesiąca bonus / zeznania powoda – e-prot. z 26.01.2018r.: 00:04:27- 00:44:18 w zw. z zw. z e-prot. z 26.06.2018r.: 01:06:07/

Od 1.01.2017r. w pozwanej spółce obowiązywał regulamin wynagradzania pracowników zgodnie, w którym:

- § 5 postanowiono, że w przedsiębiorstwie obowiązuje czasowo – premiovyy system wynagradzania,
- §7 postanowiono, że poza wynagrodzeniem zasadniczym pracownikowi przysługują dodatkowe następujące składniki wynagrodzenia i inne świadczenia związane z pracą: 1) wynagrodzenie za pracę w porze nocnej oraz w niedziele i święta zgodnie z §8 tego regulaminy, 2) wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych zgodnie z §9 tego regulaminu, 3) premia uznaniowa przyznawana na zasadach określonych w § 10,
- a w § 10 postanowiono, że decyzję o przyznaniu premii uznaniowej oraz o jej wysokości podejmuje pracodawca po uzgodnieniu z bezpośrednim przełożonym pracownika uwzględniając: 1) aktualne możliwości finansowe pracodawcy, 2) indywidualne wyniki pracownika w realizacji powierzonych mu obowiązków, 3) lojalność pracownika w stosunku do pracodawcy oraz stosunek do współpracowników i klientów pracodawcy, przy czym premia uznaniowa może zostać

przyznana pracownikowi przebywającemu na urlopie wypoczynkowym, w związku z czym premia uznaniowa nie jest składnikiem podstawy wynagrodzenia za urlop.

Powód własnoręcznie podpisał się pod tym regulaminem /regulamin k. 753-756, zeznania powoda – e-prot. z 26.01.2018r.: 00:04:27- 00:44:18 w zw. z zw. z e-prot. z 26.06.2018r.: 01:06:07/.

W spornym okresie Zarząd pozwanej spółki otrzymywał comiesięcznie, sporządzone przez dyrektora administracyjno – finansowego A. S., sprawozdania finansowe, na które składał się bilans, rachunek zysków i strat. Z przedmiotowych sprawozdań wynikał comiesięczny zysk brutto pozwanej spółki, a także sezonowość sprzedaży, a w szczególności to, że najlepsze wyniki sprzedażowe spółka osiągała od marca do maja, a gorszy okres przypadał od lipca do sierpnia i koniec roku. Zysk był określany w złotych i nie był przeliczany na euro. /zeznania świadka A. S. e-prot. z 26.01.2018r.: 00:46:34/.

Powód otrzymał pocztą elektroniczną pismo z 22.03.2017r., podpisane przez Prezesa Spółki Akcyjnej N. H. R. F., w którym pozwany oświadczył, że powodowi przysługuje prawo do wypłaty bonusu za rok 2017 i jednocześnie określił zasady jego wyliczenia - w wysokości 1,5% rocznego BAI [zysku przed opodatkowaniem] w przypadku, gdy roczny BAI wynosić będzie poniżej 10000000 euro, a w przypadku jeśli roczny zysk przekroczy kwotę 10000000 Euro, wówczas powodowi zostanie wypłacony bonus w wysokości 2% tego zysku. Pracodawca w w/w piśmie określił też zasady wypłaty bonusu, który miał być wypłacany w dwojaki sposób: a) postaci stałych, miesięcznych zaliczek płatnych od marca 2017r. w kwocie 18.000zł miesięcznie brutto, bądź b) jako dwie płatności semestralne płatne w lipcu 2017r. i w lutym 2018r. Zgodnie z pisemnym oświadczeniem z 22.03.2017r. będą one obliczone w formie różnicy należnego bonusu w danym semestrze i sumy kwot wypłaconych w każdym z miesięcy, w ramach semestru, którego dotyczą /pismo z 22.03.2017r. wraz z tłumaczeniem k. 13-14, zeznania powoda – e-prot. z 26.01.2018r.: 00:04:27- 00:44:18 w zw. z zw. z e-prot. z 26.06.2018r.: 01:06:07

Zgodnie ze sposobem reprezentacji ujawnionym w KRS do składania oświadczeń woli w zakresie prawa i obowiązków majątkowych spółki oraz podpisywania dokumentów w imieniu pozwanej spółki uprawniony jest samodzielnie każdy członek zarządu. Jedynym członkiem zarządu (...) sp. z o.o. jest F. F., który jest także prezesem zarządu (...) S.A., która to spółka jest jedynym udziałowcem (...) Sp. z o.o. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (...) jest filią hiszpańskiej spółki akcyjnej (...) /wydruk z KRS k. 729-737, zeznania w charakterze strony pozwanej F. F. – e-prot. z 26.06.2018r.: 00:08:21 w zw. z 01:15:02/

Pracodawca oprócz wynagrodzenia zasadniczego wypłacił powodowi w okresie od stycznia do lipca 2017r.: w styczniu 2017r. kwotę 2051 zł tytułem nagrody za 2016r. /okoliczność przyznana - zeznania w charakterze strony pozwanej F. F. – e-prot. z 26.06.2018r.: 00:08:21 w zw. z 01:15:02/.

A na podstawie w/w pisma z 22.03.2017r. od marca do maja 2017r. pozwany wypłacił powodowi zaliczki na bonus roczny za 2017 rok w łącznej kwocie 74000zł, a w tym: jedną zaliczkę w wysokości 20000zł i trzy zaliczki każda po 18000zł / karty pracownika powoda od stycznia do lipca 2017r. z dowodami przelewu k.44 -50, 759-773, zeznania powoda – e-prot. z 26.01.2018r.: 00:04:27- 00:44:18 w zw. z e-prot. z 26.06.2018r.: 01:06:07, zeznania w charakterze strony pozwanej F. F. – e-prot. z 26.06.2018r.: 00:08:21 w zw. z 01:15:02/.

Dokumenty o wypłacie powodowi bonusu rocznego były podpisywane przez prezesa hiszpańskiej spółki matki (...) S.A. /zeznania w charakterze strony pozwanej F. F. – e-prot. z 26.06.2018r.: 00:08:21 w zw. z 01:15:02/.

Powód pismem z dnia 10.04.2017r. złożył pracodawcy oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę z 1.02.2008r. z zachowaniem 3-miesięcznego okresu wypowiedzenia, który upływał 31.07.2017r. /pismo powoda z 10.04.2017r. k 15/.

Pracodawca zwolnił powoda z obowiązku świadczenia pracy w okresie wypowiedzenia od 1.07.2018r. Powód przebywał na zwolnieniu lekarskim od 18 do 31 lipca 2018r. /niesporne, a nadto zestawienia k. 758, zeznania powoda – e-prot. z 26.01.2018r.: 00:04:27- 00:44:18 w zw. z e-prot. z 26.06.2018r.: 01:06:07/.

Pracodawca po maju 2017r. nie wypłacił powodowi tytułem należnego bonusu za 2017r. żadnej dodatkowej kwoty / niesporne/.

Pismem z 11.09.2017r. powód wezwał pracodawcę do zapłaty 100300zł tytułem reszty należnego rocznego bonusu w wysokości 1,5% zysku brutto pozwanej spółki, wskazując, że w/w kwotę obliczył proporcjonalnie do przepracowanego w 2017r. okresu 7 miesięcy a następnie pomniejszonej o wypłaconą łączną kwotę 74000zł z tego tytułu.

/pismo powoda z wezwaniem do zapłaty k. 724-725, potwierdzenie odbioru k. 726, potwierdzenie nadania k. 727, zeznania powoda – e-prot. z 26.01.2018r.: 00:04:27- 00:44:18 w zw. z e-prot. z 26.06.2018r.: 01:06:07 /.

Pozwany w pisemnej odpowiedzi na w/w wezwanie z dnia 19.09.2017r. odmówił wypłaty żądanej przez powoda kwoty, argumentując, że bonus jest premią uznaniową wobec czego powód nie ma roszczenia o jego zapłatę, a nadto rok 2017r. jeszcze się i nie zakończył wobec czego nie jest znany wynik finansowy spółki za ten rok

/odpowiedź pracodawcy k. 728/.

Pozwany osiągnął w 2017r. zysk w wysokości 15452844,99zł /zestawienie wypracowanego zysku w 2017r. pozwanej spółki -k. 812, miesięczne zestawienia zysków pozwanej 2017r. k. 813-824, zestawienia obrotów i sald k. 825-858/

Bonus powoda za faktyczny okres zatrudnienia u strony pozwanej przez 7 miesięcy w 2017r. wyniósł 135212,35zł, albowiem:

- bonus powoda za pracę przez cały rok 2017r. wynoszący 1,5% zysku pozwanej spółki w tym roku wyniósłby 23792,67zł (1,5% x 15452844,99zł),

- co miesięcznie daje kwotę 19316,05zł (23792,67zł :12 miesięcy), zaś

- kwota 19316,05zł pomnożona przez 7 miesięcy rzeczywistego zatrudnienia powoda w pozwanej spółce w 2017r. dała w efekcie kwotę 135212,35zł.

Niewypłacona powodowi przez pracodawcę kwota tytułem reszty należnego bonusu za okres zatrudnienia w spółce przez 7 miesięcy w 2017r. wynosi 61212,35zł (135212,35zł należnego bonusu za 7 miesięcy zatrudnienia w 2017r. minus wypłacona od marca do maja 2017r. łączna kwota bonusu 74000zł =61212,35zł). /zestawienie wypracowanego przez pozwaną spółkę zysku w 2017r. - k. 812, pismo z 22.03.2017r. wraz z tłumaczeniem k. 13-14/.

Pozwany aż do zakończenia postępowania w n/n sprawie nie wypłacił powodowi tytułem reszty należnego bonusu za okres zatrudnienia w 2017r. żadnej dodatkowej kwoty /niesporne/.

Powód po zakończeniu zatrudnienia w pozwanej spółce od listopada 2017r. rozpoczął jako współnik prowadzenie konkurencyjnej działalności w stosunku do pozwanego w formie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Polskie Centra Dietetyczne z siedzibą w K., w której A. G. pełni funkcję Prezesa Zarządu, a wcześniej w lipcu 2017r. złożył do Urzędu Patentowego zgłoszenie o znakach towarowych „Projekt zdrowie” suplementy diety. Spółka, której współnikiem jest powód przejęła część dotychczasowych klientów pozwanego pracodawcy /wydruk z KRS k. 873-876, dokumenty dot. zgłoszenia do Urzędu Patentowego złożonego przez powoda k. 877-880, zeznania powoda –e-prot. z 26.06.2018r.: 01:06:07/.

Powód nie był związany z pozwaną spółką zakazem konkurencji /zeznania w charakterze strony pozwanej F. F. – e-prot. z 26.06.2018r.: 00:08:21 w zw. z 01:15:02, zeznania powoda – e-prot z 26.06.2018r.: 01:06:07/.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o niekwestionowane przez żadną ze stron dokumenty, a nadto opierając się na zeznaniach powoda, pozwanego i świadka. W istocie nie ma sporu pomiędzy stronami co do faktów, a jedynie co do ich oceny prawnej.

Sąd Okręgowy oddalił na rozprawie wnioszek powoda o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego, albowiem wobec ustalonych faktów na podstawie niepodważonych przez żadną ze stron dokumentów ustalenie należnej powodowi dodatkowej kwoty tytułem bonusu rocznego za 2017 rok nie wymagało posiadania jakichkolwiek wiadomości specjalnych, a jedynie prostego matematycznego obrachunku, którego jest w stanie dokonać każda osoba posiadająca przeciętną podstawową wiedzę z zakresu matematyki.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione w części.

Wstępnie należy przypomnieć, że ostatecznie w niniejszej sprawie powód domagał się zasądzenia od strony pozwanej kwoty 108287,64zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie tytułem bonusu rocznego za 2017r., który według twierdzeń powoda był premią o charakterze roszczeniowym, gdyż kryteria jej przyznawania i wyliczania wysokości zostały określone przez pracodawcę jasno i konkretnie, pozwany zaś twierdził, że powód nie ma roszczenia z tego tytułu ponieważ rzeczony świadczenie to premia uznaniowa, którą regulował regulamin wynagradzania.

W tym miejscu Sąd Okręgowy zważył, że chybiony jest zarzut pozwanego, że nie doszło do skutecznego rozszerzenia powództwa w n/n sprawie. W okolicznościach tej konkretnej sprawy, pismo z 10.04.2018r. rozszerzające powództwo dotyczyło wszak tego samego roszczenia, które zostało zgłoszone już w pozwie, tj. roszczenia o kwotę z tytułu bonusu rocznego za 2017r., a powód wniósł jedynie o zasądzenie wyższej kwoty w stosunku do kwoty pierwotnie dochodzonej. Żądanie to było podyktowane wynikiem postępowania dowodowego i wniosków wynikających ze złożonej przez pozwanego dokumentacji, z której wynikało jaki konkretnie spółka osiągnęła zysk po zakończeniu 2017 r. Strona pozwana miała też okazję zapoznać się z tym pismem, skoro zostało jej doręczone i złożyła w tym zakresie swoje własne stanowisko w piśmie z 2.05.2018r. (k. 867-868), wobec czego nie może obecnie kwestionować skuteczności czynności procesowej w postaci rozszerzenia powództwa.

Jak bowiem trafnie w wyroku z 26.11.2014 r., I ACa 733/14, wskazał Sąd Apelacyjny w Łodzi, pismem w rozumieniu art. 132 §1 k.p.c. jest m.in. pismo procesowe rozszerzające powództwo, które nie może być rozumiane jako całkowicie nowy, odrębny pozew, na co wskazuje chociażby samo sformułowanie użyte w art. 193 § 21 zd. 2 k.p.c., że przepis art. 187 k.p.c. stosuje się jedynie odpowiednio. Tym samym pisma procesowe, które zawiera rozszerzenie powództwa poprzez żądanie zasądzenia wyższej, niż pierwotnie dochodzonej pozwem kwoty, nie należy utożsamiać stricte z pozwem. Pismo takie nie ma bowiem autonomicznego charakteru, całkowicie oderwanego od procesu, w którym zostało złożone.

Sąd Okręgowy analizując przedmiotowe zagadnienie podzielił także pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w uzasadnieniu wyroku z 11.02.2015 r., I PK 123/14, że co prawda zmiana powództwa (z wyjątkiem spraw o roszczenia alimentacyjne) może być dokonana jedynie w piśmie procesowym, do którego odpowiednio stosuje się art. 187 k.p.c. określający wymogi, którym powinien odpowiadać pozew, gdyż kwestię tę jednoznacznie reguluje art. 193 § 2(1) k.p.c., jednakże błędny jest pogląd, że skutki procesowe, jakie ustawa wiąże z wytoczeniem powództwa może wywołać tylko takie pismo procesowe zawierające zmianę powództwa, które zostało złożone w sądzie z odpisem dla strony przeciwnej, doręczonym jej następnie przez sąd. Jak trafnie podkreślił Sąd Najwyższy rozszerzenie powództwa polegające na ilościowej zmianie dochodzonej należności, jeśli spełnia kryteria określone w art. 193 §1 k.p.c., stanowi wyłącznie przedmiotową zmianę powództwa, pozostającą bez wpływu na ciągłość postępowania, będącego już w toku, gdyż istota takiej zmiany, opierająca się na ciągłości postępowania, wyklucza możliwość przyjęcia, że może ona prowadzić do zamiany dotychczasowego powództwa nowym. Skoro więc zmiana następuje w toku postępowania ("w toku sprawy"), zatem wywołuje ona, ale jedynie w zakresie nowo zgłoszonych roszczeń, skutki procesowe z chwilą doręczenia pozwanemu pisma procesowego zawierającego zmianę powództwa, natomiast nie ulega wątpliwości, że pismo to jest wnoszone "w toku sprawy", a zatem jeśli jego autorem jest profesjonalny pełnomocnik, to odpis takiego pisma winien być doręczony przeciwnikowi procesowemu w sposób określony w art. 132 § 1 k.p.c.

Sąd Okręgowy rozpoznający sprawę w n/n składzie w całości zgadza się też- i przyjmuje za własny - z poglądem Sądu Apelacyjnego w Białymstoku wyrażonym w wyroku z 21.01.2016r., I ACa 820/15 (LEX nr 2000488), zgodnie z którym: stanowisko, że w sytuacji, w której pismo rozszerzające powództwo doręczone zostanie drugiej stronie w trybie art. 132 § 1 k.p.c., nie dochodzi do zawiśnięcia sporu w zakresie kwoty ponad pierwotnie żadaną, jest nieprawidłowe i nazbyt restrykcyjne.

W świetle poczynionych wyżej rozważań Sąd Okręgowy uznał, że wbrew wywiodom pozwanego nie doszło do zniweczenia skutku w postaci rozszerzenia tego samego roszczenia ponad pierwotnie dochodzoną pozwem kwotę, tym bardziej, że rzeczony pismo powoda zawierające rozszerzenie kwotowe żądania pozwu nie zawierało żadnych braków, n/n sprawa należy do kategorii spraw z zakresu prawa pracy, a pozwany ustosunkował się do tego żądania w piśmie zalegającym w aktach sprawy za kartą 868.

Dla rozstrzygnięcia merytorycznego sporu między stronami w niniejszej sprawie w zakresie dochodzonej pozwem kwoty tytułem rocznego bonusu za 2017r. decydujące było zarówno ustalenie źródła tego świadczenia, jak i ocena charakteru żadanego bonusu rocznego, w szczególności ustalenie, czy była to premia w ścisłym tego słowa znaczeniu, a zatem premia roszczeniowa, czy też nagroda będąca w istocie premią uznaniową, tak jak to wywodził pozwany.

Mając na uwadze roszczenie powoda i argumentację przytoczoną na jego uzasadnienie oraz argumentację strony pozwanej negującej istnienie tego roszczenia w pierwszej kolejności należało rozważyć czy powodowi przysługuje roszczenie o wypłatę dodatkowej kwoty tytułem bonusu rocznego za 2017 r. co do zasady, w następnej zaś w jakiej wysokości.

Wobec tego wskazać należy, że w myśl art. 78 §1 k.p., wynagrodzenie za pracę powinno być tak ustalone, aby odpowiadało w szczególności rodzajowi wykonywanej pracy i kwalifikacjom wymaganym przy jej wykonywaniu, a także uwzględniało ilość i jakość świadczonej pracy. Wynagrodzenie za pracę ma z reguły złożoną postać, a jego najważniejszym elementem jest wynagrodzenie zasadnicze ustalone w umowie o pracę, które jest wypłacane pracownikowi przez pracodawcę miesięcznie. Zgodnie z treścią art. 80 k.p. wynagrodzenie przysługuje za pracę wykonaną. Ponadto, zgodnie z art. 105 k.p., pracownikom, którzy przez wzorowe wypełnianie swoich obowiązków, przejawianie inicjatywy w pracy i podnoszenie jej wydajności oraz jakości przyczyniają się szczególnie do wykonywania zadań zakładu, mogą być przyznawane nagrody i wyróżnienia. Nagrodę taką w praktyce stanowi premia uznaniowa, której przyznanie zależy od swobodnego uznania pracodawcy. Istotne jest przy tym, że żadne regulacje prawne nie nakładają na pracodawcę obowiązku jej wypłacania, co wiąże się z brakiem możliwości sądowego dochodzenia roszczeń z tytułu takiej premii. Premii uznaniowej można dochodzić na drodze sądowej dopiero wówczas, gdy pracodawca podjął już decyzję o wypłacie premii w konkretnej wysokości - co najczęściej znajduje wyraz w odpowiednim zapisie na liście płac, a jedynie nie wywiązał się z zapłaty przyznanej wcześniej przez siebie kwoty. Do momentu podjęcia przez pracodawcę decyzji o przyznaniu nagrody nie powstaje prawo podmiotowe do żądania nagrody w konkretnej wysokości.

Z kolei prawo do premii regulaminowej wynika z regulaminu pracy lub innego, wewnątrzzakładowego aktu prawnego. Dla otrzymania premii regulaminowej niezbędne jest spełnienie obiektywnie sprawdzalnych warunków, które w regulaminie lub innym akcie prawa pracy winny być szczegółowo określone.

Sąd zważył, że w przypadku premii roszczeniowej kryteria przyznawania premii muszą być jasne, konkretne, czytelne i musi z nich bezpośrednio wynikać kiedy, komu, w jakich okolicznościach i w jakiej wysokości premia będzie przyznawana. Kryteria te muszą też być obiektywnie sprawdzalne.

Prawo do premii roszczeniowej może wynikać z umowy lub z regulaminu pracy lub innego aktu prawa pracy. Dla otrzymania tej premii niezbędne jest spełnienie obiektywnie sprawdzalnych warunków, które w umowie, regulaminie lub innym akcie prawa pracy winny być szczegółowo określone. O premii roszczeniowej można mówić wtedy, gdy przyznawana jest w oparciu o konkretne kryteria oceny poszczególnych pracowników. Jeśli pracownicy znają pozytywne i negatywne przesłanki mające wpływ na decyzję o przyznaniu i wysokości premii, to ma ona charakter

roszczeniowy, co w praktyce oznacza, że mają oni prawo wtórne w postaci roszczenia z którego mogą dochodzić na drodze sądowej.

Dodać należy, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalila się już zasada, że premia stanowi część wynagrodzenia za pracę i że prawo podmiotowe do żądania premii, jako części wynagrodzenia za pracę, powstaje wówczas, gdy odpowiednie akty przewidują z góry skonkretyzowane i zobiektywizowane wskaźniki premiowania, przy czym wskaźniki te zostały spełnione przez pracownika. W takiej sytuacji źródłem podmiotowych uprawnień pracownika do premii jest wykonanie przez niego wspomnianych wskaźników premiowania (wyrok Sądu Najwyższego z 30.03.1977 r., I PRN 26/77, OSNC 77.11.225, zob. też wyrok SN z 20.07.2000r., I PKN 17/00, OSNP 2002/3/77).

Sąd Okręgowy miał też na uwadze, że o charakterze prawnym świadczenia nie przesądza nazwa nadana mu przez pracodawcę w umowie lub regulaminie lub innym akcie prawa pracy. W myśl zgodnych poglądów doktryny i utrwalonego orzecznictwa sądowego, jeżeli uzyskanie prawa do danego świadczenia zostało uzależnione od warunków określonych w sposób na tyle konkretny, by ich spełnienie było sprawdzalne i poddawało się kontroli, to wówczas mamy do czynienia z premią roszczeniową w znaczeniu prawnym, mimo nazywania przez pracodawcę takiego świadczenia premią uznaniową względnie nagrodą (zob. uchwała Sądu Najwyższego z 10.06.1983 r., III PZP 25/83, L.). Charakter prawny świadczeń zwanych premiami, nagrodami, premiami uznaniowymi lub premiami – nagrodami należy więc określać według istoty (treści) warunków, od których uzależnione jest to świadczenie, a nie według regulaminowej lub umownej nazwy świadczenia.

Również powszechnie przyjmuje się, że decyzja pracodawcy jest jedynie czynnością faktyczną o charakterze deklaratoryjnym, która nie stanowi materialnej przesłanki powstania prawa pracownika do premii. Pracodawca stwierdza jedynie spełnienie przesłanek premii. W związku z tym pracownik może wystąpić o zasądzenie premii także wówczas, gdy pracodawca nie podjął decyzji o przyznaniu premii („Charakter prawny przyznania, obniżenia oraz odmowy przyznania premii”, Z. K., Praca i Zabezpieczenie (...) str. 16).

W realiach niniejszej sprawy w świetle całokształtu materiału dowodowego, mając na uwadze wyżej przytoczone rozważania, Sąd Okręgowy uznał, że powód dochodził należności z tytułu bonusu rocznego za 2017 rok, który jest jego wynagrodzeniem za pracę i że świadczenie to ma charakter premii, które rodzi po stronie powoda roszczenie.

Zdaniem Sądu postanowienia pisma z 22.03.2017r. otrzymanego przez powoda od pracodawcy w zakresie przyznania powodowi rzeczony bonusu rocznego za 2017 r. odsyłają do kryteriów poddających się weryfikacji.

Wobec argumentacji strony pozwanej podniesionej celem zwalczenia zasadności żądania pozwu podkreślić należy, że w piśmie z dn. 22.03.2017r., które podpisał prezes hiszpańskiej spółki akcyjnej matki, pracodawca skutecznie złożył powodowi oświadczenie woli o przyznaniu odrębnego świadczenia premiowego od premii określonych regulaminem wynagradzania, co oznacza, że wywody na temat uznaniowego charakteru premii regulaminowych pozwanego nie mogły odnieść zamierzonego przez niego skutku procesowego.

Uznając, że nie zasługuje na aprobatę argumentacja pozwanego, że bonus roczny przyznany na mocy pisma z 22.03.2017r. powodowi to premia z regulaminu wynagradzania o charakterze uznaniowym, Sąd stwierdził, że ani fakt, że decyzję o przyznaniu i wypłaceniu tego świadczenia podejmował prezes spółki akcyjnej, ani to, że pismo z 22.03.2017r. opatrzone jest pieczęcią spółki akcyjnej nie wpływa w żaden sposób na ocenę skuteczności złożonego w nim przez pracodawcę oświadczenia powodowi o przyznaniu mu indywidualnie prawa do rocznego bonusu po spełnieniu przez pracownika określonych w tym piśmie konkretnych przesłanek. Jak bowiem wprost zeznał na rozprawie w dn. 26.06.2018r. prezes pozwanej spółki decyzje w tym przedmiocie zapadły na poziomie centrali czyli hiszpańskiej spółki matki, a polska spółka jedynie wyliczała należny powodowi bonus. Nadto z zeznań tych wprost wynikało, że pismo to stanowiło podstawę wypłat „rat” na poczet bonusu w ciągu roku 2017. Jednocześnie podpisany pod pismem jest członkiem zarządu pozwanej spółki.

Rzecz Sądu Okręgowego było w tym stanie faktycznym zbadanie, czy powód wykonał pracę w sposób gwarantujący mu uzyskanie rocznego bonusu za 2017 rok. W świetle całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego,

Sąd uznał, że powód spełnił wszystkie przesłanki o jakich mowa w piśmie z 22.03.2017r., gdyż do dnia 31.07.2017r. pozostawał z pozwaną spółką w stosunku pracy, a spółka za 2017r. wypracowała zysk w niekwestionowanej przez strony kwocie w wysokości 15452844,99zł.

Wobec tego nie może być wątpliwości, że powodowi należy się przedmiotowy roczny bonus za 2017r., który jednak winien być obliczony proporcjonalnie do okresu pozostawania powoda w stosunku pracy u pozwanego pracodawcy. Sąd miał bowiem na uwadze, że powód co do zasady wykazał zasadność dochodzonej kwoty, jednakże nie można zgodzić się ze sposobem wyliczenia wysokości tego świadczenia przez powoda, choć od razu należy wskazać, że i pozwany nie ustrzegł się w tym zakresie błędów.

Odnosząc się zatem do argumentów obu stron, Sąd Okręgowy po pierwsze zważył, że skoro jest to bonus roczny, to oczywistym jest, że nie może być on obliczony od zysków wypracowanych przez spółkę tylko do końca zatrudnienia powoda u pozwanego, tj. do lipca 2017r., ale od zysków całorocznych i dopiero następnie proporcjonalnie obliczony z uwzględnieniem faktycznego okresu pozostawania powoda w zatrudnieniu w spółce. Po drugie, skoro ustalenie zysków spółki było możliwe dopiero po zakończeniu roku, przeto dopiero po tym czasie możliwe stało się ustalenie, który z procentów wskazanych w piśmie z 22.03.2017r. skierowanym do powoda przez pracodawcę winien posłużyć do wyliczenia bonusu rocznego powoda.

Konstatacja ta nie może budzić wątpliwości skoro wybór procentu służącego do wyliczenia bonusu był uzależniony od wielkości konkretnie wypracowanego w danym roku zysku. Po trzecie, podkreślenia wymaga, że tak wyliczony bonus roczny należałby się powodowi, gdyby przepracował cały rok u strony pozwanej, co oznacza, że w przypadku przepracowania części roku – tak jak to miało miejsce w realiach niniejszej sprawy - bonus roczny winien ulec proporcjonalnemu wyliczeniu do czasu w jakim powód pozostawał w stosunku pracy u strony pozwanej.

Sąd zważył, że analiza pisma z 22.03.2017r. i opisanych w nim warunków do nabycia przez powoda prawa do wypłaty bonusu rocznego, nie daje podstaw do pomniejszenia tego świadczenia o czas nieobecności i nie świadczenia pracy przez powoda w okresie, w którym pozostawał on w zatrudnieniu u strony pozwanej. Pracodawca jasno i konkretnie określił w tym piśmie przesłanki nabycia prawa do rocznego bonusu przez powoda i nie uzależnił wysokości należnej kwoty z tego tytułu od tego czy powód faktycznie pracę świadczył, czy też nie. Jedyną przesłanką było pozostawanie w zatrudnieniu w pozwanej spółce i tę przesłankę do lipca 2017r. powód spełnił. Brak tym samym w piśmie z 22.03.2017r. jakichkolwiek zapisów, które pozwalały na dokonanie redukcji wyliczonej w wyżej przedstawiony sposób tytułem bonusu rocznego kwoty za czas jego nieobecności w pracy z powodu niezdolności do pracy z uwagi na chorobę jak również za czas, gdy został przez pracodawcę zwolniony z obowiązku świadczenia pracy w okresie wypowiedzenia umowy o pracę. Stąd argumentacja pozwanego w tym zakresie nie zasługiwała na uwzględnienie.

Wbrew wywodom pozwanego nie ma podstaw do zmniejszenia wyliczonego proporcjonalnie do okresu pozostawania w zatrudnieniu w pozwanej spółce rocznego bonusu dla powoda o kwotę 2051zł, ponieważ kwota ta została wypłacona tytułem bonusu za poprzedni 2016 rok, a nie bonusu rocznego za 2017 rok, którego dotyczy żądanie pozwu – podkreślenia przy tym wymaga, że jest to okoliczność wprost przyznana przez stronę pozwaną na rozprawie z 26.06.2018r. / zeznania w charakterze strony pozwanej F. F. – e-prot. z 26.06.2018r.: 00:08:21 w zw. z 01:15:02/.

Mając na uwadze powyższe rozważania należną powodowi pozostałą kwotę bonusu za 2017r. za okres zatrudnienia w spółce przez 7 miesięcy w 2017r., której pozwany nie wypłacił do czasu zakończeniu postępowania w niniejszej sprawie wynosi 61212,35zł a Sąd Okręgowy wyliczył ją w następujący sposób: pozwany osiągnął w 2017r. zysk w wysokości 15452844,99zł wobec czego bonus powoda za pracę przez cały rok 2017r. wynoszący 1,5% zysku pozwanej spółki w tym roku wyniósłby 23792,67zł (1,5% x 15452844,99zł), co miesięcznie daje kwotę 19316,05zł (23792,67zł :12 miesięcy), zaś kwota 19316,05zł pomnożona przez 7 miesięcy rzeczywistego zatrudnienia powoda w pozwanej spółce w 2017r. dała kwotę 135212,35zł, po odjęciu wypłaconej od marca do maja 2017r. z tytułu bonusu za 2017r. łącznej kwoty 74000zł otrzymujemy kwotę 61212,35zł, co do której roszczenie powoda okazało się zasadne i taką kwotę Sąd zasądził na jego rzecz, a dalej idące roszczenie oddalił uznając je za niezasadne.

Rozpoznając przedmiotową sprawę Sąd nie podzielił zarzutu strony pozwanej dotyczącego nadużycia przez powoda prawa podmiotowego poprzez naruszenie przez niego zasad współzycia społecznego, z uwagi na postawione na rozprawie z 26.06.2018r. zarzuty przez stronę pozwaną, że powód zachował się nielojalnie w stosunku do pracodawcy, gdyż przejął klientów spółki po rozwiązaniu umowy o pracę /zeznania w charakterze strony pozwanej F. F. – e-prot. z 26.06.2018r.: 00:08:21 w zw. z 01:15:02/. Przepis art. 8 k.p. określa granice wykonywania praw podmiotowych przez pracownika i pracodawcę. Działanie lub zaniechanie stron stosunku pracy, mimo że zgodne z przysługującymi im uprawnieniami, stanowi nadużycie prawa tylko wtedy, gdy jest sprzeczne z jego społeczno-gospodarczym przeznaczeniem lub zasadami współzycia społecznego. Te dwie klauzule generalne umożliwiają uniknięcie sytuacji, w których stosowanie prawa doprowadziłoby do skutków niemożliwych do zaakceptowania z uwagi na cel regulacji lub normy moralne. Jak powszechnie przyjmuje się w orzecznictwie i doktrynie, odwołanie się do działania wbrew zasadom współzycia społecznego może mieć miejsce w wypadkach wyjątkowych, gdy wystąpi szczególnie rażąca i oczywiste naruszenie tych zasad. O tym zaś, która ze stron nie zasługuje na ochronę prawną ze względu na niezgodność zachowania jednej ze stron z zasadami współzycia społecznego, musi decydować porównanie zachowań obu stron w indywidualnej sytuacji. Sąd Okręgowy miał na uwadze, że z załączonych do akt dokumentów nie wynika by powód był związany zakazem konkurencji przez stronę pozwaną, co zresztą wprost przyznał na rozprawie zeznający w charakterze strony pozwanej F. F., wobec czego rozpoczęcie po zakończeniu zatrudnienia w pozwanej spółce prowadzenia przez powoda działalności w formie konkurencyjnej dla pozwanego sp. z o.o. Polskie Centra Dietetyczne i zarejestrowanie przez powoda znaków towarowych dotyczących suplementów diety nie ma znaczenia dla n/n sprawy, której przedmiotem jest wyłącznie rozstrzygnięcie czy powód nabył prawo do premii roszczeniowej w postaci bonusu za 2017r. czy też nie.

W zakresie roszczeń odsetkowych Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 300 k.p., uznając, że żądanie powoda okazało się zasadne jedynie w części. Powód żądał bowiem odsetek za opóźnienie od 28.09.2017r., a po rozszerzeniu dochodzonej kwoty pismem z 10.04.2018r. wnosił o zasądzenie roszczenia odsetkowego od 100300 zł od 28.09.2017r. do dnia zapłaty, a od 7987,64zł od dnia doręczenia tego pisma pozwanej spółce do dnia zapłaty. Zdaniem Sądu skoro bonus był roczny, przeto stał się wymagalny z końcem roku 2017r. tj. z dn. 31.12.2017r., a zatem pozwany pozostawał w opóźnieniu w zapłacie dalszej części należnego bonusu rocznego za 2017r. od dnia następnego tj. od 1.01.2018r. i tak też orzeczono, a w pozostałym zakresie analizowane roszczenie zostało oddalone. W tym zatem jedynie zakresie można było zatem podzielić argumentację pozwanego o przedwczesności żądania pozwu, przy czym należy podkreślić, że żądanie to w dacie wyrokowania w n/n sprawie przez Sąd było już wymagalne i wobec tego zgodnie z art. 316 § 1 k.p.c. nic już nie stało na przeszkodzie by orzec zgodnie ze stanem rzeczy jaki istniał po zamknięciu rozprawy.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd Okręgowy zasądził w punkcie 1 sentencji wyroku na rzecz powoda od pozwanego 61212,35zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie do 1.01.2018r. do dnia zapłaty tytułem dalszej kwoty należnego bonusu rocznego za 2017 rok, a w pozostałym zakresie powództwo oddalił, o czym orzekł w punkcie 2 sentencji wyroku.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu Sąd Okręgowy oparł na dyspozycji art. 100 k.p.c. uznając, że powód wygrał n/n sprawę w 56%, albowiem z dochodzonej ostatecznie kwoty 108287,64zł zasądzono na jego rzecz 61212,35zł. Na koszty procesu powoda w łącznej kwocie 10557,28 zł złożyły się: koszty zastępstwa procesowego 4050 zł (zgodnie z § 2 pkt 6 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu obowiązującym od 27 października 2016 roku) opłata sądowa od pozwu i od rozszerzonej kwoty roszczenia 5415 zł (opłata sądowa 5015 zł od pozwu ustalona jako 5% wartości przedmiotu sporu i 400 zł od rozszerzonej części roszczenia ustalona jako 5% dalszej kwoty), koszty dojazdu na rozprawę, wyliczone przy uwzględnieniu odległości 392 km i zastosowaniu § 2 pkt 1 lit. b rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 25 marca 2002 r. sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów niebędących własnością pracodawcy (Dz. U. z 2002 roku Nr 27, poz. 271 ze zm.), zgodnie z którym maksymalna stawka maksymalna za 1 kilometr przebiegu dla samochodu osobowego o pojemności skokowej silnika powyżej 900 cm³ wynosi 0,8358 złotych., co uzasadniało

przyjęcie określonej przez powoda kwoty 1092,28zł za zasadną. Natomiast na koszty strony pozwanej złożyła się wyłącznie kwota 4050zł należna tytułem zastępstwa procesowego (zgodnie z § 2 pkt 6 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu obowiązującym od 27 października 2016 roku). Łączne koszty procesu poniesione przez obie strony to kwota 14607,28 zł, wobec czego zgodnie procentowym udziałem pozwanego w tych kosztach, który przegrał sprawę w 56% winien on ponieść 8180,07zł, skoro zaś poniósł 4050zł, przeto Sąd na podstawie art. 100 k.p.c. zasądził na rzecz powoda 4130,07zł, o czym orzekł w punkcie 3 sentencji wyroku. Do niezbędnych kosztów procesu Sąd nie zaliczył kosztów opłaty od pełnomocnictwa z uwagi na uregulowanie zawarte w art. 2 ust. 1 pkt.f ustawy z dnia z dnia 16 listopada 2006 r.o opłacie skarbowej/ Dz.U.2018.1044 t.j./.

Na podstawie art. 477² § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy nadał wyrokowi z urzędu rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty jednomiesięcznego wynagrodzenia powoda wynikającego z aneksu do umowy o pracę z 1.01.2017r.